

Školský časopis

Školský rok 2019/2020

Kontakt:

Základná škola

Železničná 14

821 07 Bratislava

www.zszelba.edupage.org

office@zszelba.sk

Mesto robotov

V októbri 2019 sa žiaci štvrtých ročníkov zúčastnili v rámci zážitkového učenia Medzinárodnej interaktívnej výstavy Mesto robotov.

Na výstave bolo 721 robotov. S každým robotom sme mohli komunikovať, študovať ho a dokonca sme mohli s ním i aj tancovať. Roboti kopírovali ľudské emócie, hovorili a gestikulovali ako ľudia, voľne sa pohybovali v priestore a dokonca pozývali na rande.

Privítal nás robot Kevin, ktorý pochádzal z Ruska. Zoznámili sme sa s robotickým dievčaťom Kiki, s tohtoročnou novinkou robo-psom, realistickým robotom-pavúkom. Bola tam aj vychytávka pre mamičky

– robotický umývač okien.

Hneď na začiatku sa nás ujala sympatická slečna, ktorá nás previedla celou výstavou aj s odborným výkladom. Po prehliadke sme si mohli vyskúšať všetky atrakcie sami. V 3D tlačiarňi sa tlačili perfektné a nádherné predmety, jeden robot kreslil krásne obrázky. Zaujali nás

aj mačacie oči, ktoré sa otáčali podľa nálady.

Napriek tomu, že nás všetko zaujímalo najviac sme si obľúbili robotického psa a virtuálne hry. Boli sme veľmi šťastní, že sme sa zúčastnili výstavy a dodnes na strávené chvíle

s radosťou spomíname.

Nina, Lili, Lili, Sára 4.C

Ako sa ľudia rozhodli chytiť vietor

Jedného dňa si ľudia vymysleli, že chytia vietor. Nebolo to až tak dávno, ale určite nie predvčera. Skrátka, ľudia vtedy boli hlúpi, alebo aspoň o čosi menej múdri ako teraz. „Vietor je príšerný, nechceme ho!“ kričali. „Robí len škodu! Ničí nám domy, odfukuje strechy a , akoby toho nebolo málo, naše deti kvôli nemu chorľavejú na zápal pľúc!“ Vietor za to, samozrejme, nemohol. Náhodou, bol to dobrosrdečný a milý vietor.

Volal sa Kamil a mal rád ľudí. Teda, najmä deti, pretože tie ho mali rady. Tak to už od prírody býva, dospelí sa najradšej pozerajú na správy v televízii, zatiaľ čo deti poskakujú po vonku a tešia sa spolu s vetrom. Teda, viem, že teraz to už tak nie je, ale vtedy bolo.

Hlúpi ľudia si teda vymysleli pascu na vietor. Vyrobili to dômyselne (na to, že to boli hlúpi ľudia) ale háčik bol v tom, že to nefungovalo. A tak si prichystali obrovský klepec, podobný tomu na myši, do klepca dali kus syra, podobný tomu na myši, a čakali, že sa vietor chytí.

Letí vietor Kamil ponad krajinu, ponad kostol, ponad lesy, ponad hory, ponad mesto. A čo nevidí? Pascu na myš. *Čo to tí ľudia vystrájakujú?* čuduje sa vietor a zletí nižšie. „Tam je!“ zakričí jeden z mužov. Vietor Kamil začul výstrely z pušky: TRESK! BUCH! BACH! BUM! Šikovne sa však uhol a vystrašene lietel sem a tam. „Zničte ho!“ vykrikovala žena, ktorá sa chcela zbaviť vetra, a mávala pri tom šatkou. *Čo sa to tu robí? Prečo na mňa kričia a strieľajú po mne?* myslel si na smrť otrasený vietor a uhýbal sa guľkám. „Chceme ťa zničiť, ty odporný vietor!“ prekrikovali sa ľudia a strieľali, bili, udierali palicami, až sa vetru krútila hlava. Ten sa zvrtol a zakričal: „Bezo mňa by vám bolo zle, verte mi, priatelia! Zbohom, a dúfam, že zmúdriete!“ A vzápätí zmizol.

Už ho nebolo. Vietor odvtedy chodí len k dobrým ľuďom. A tí hlupáci čoskoro naozaj zistili, že je pravda, čo povedal vietor. Bez neho mali napríklad stále búrky, keďže ich vietor nerozfúkal, mlyny nemleli samé od seba a ani lode – plachetnice na mori vietor nepoháňal. A odrazu ľudia na kolenách prosili: „Vietor, vráť sa! Vietor, vráť sa!“

Leonard Koyš 5.A